

Benet XVI: obrir i tancar el cercle

Dij, 21/02/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Benet XVI, el dia 11 de febrer, en un llatí impecable, expressa la seva renúncia al ministeri de Bisbe de Roma, successor de sant Pere, que serà efectiva el dia 28 de febrer a les 8 del vespre. Es trenca així un període de 598 anys, en el qual la mort prèvia del Pontífex obria el nou conclave. Aquesta vegada no serà així. No caldrà assistir al sepeli del Papa per obrir la Capella Sixtina als cardenals que elegiran per una majoria de dos terços el nou Pontífex.

La notícia ha estat acollida amb sorpresa. La motivació de la seva renúncia és meridiana: «He arribat a la certesa que, per l'edat avançada, ja no tinc forces per exercir de manera adequada el ministeri petrí.» Si la renúncia ha provocat sorpresa, la seva formulació humil i lúcida, encara més. Estupor inicial, però no estranyesa. Quan el cardenal Ratzinger va ser elegit Papa, van funcionar, especialment a través dels mitjans de comunicació, moltes etiquetes sobre la seva persona que van impedir una aproximació real a la seva figura. Quan Benet XVI va obrir conscientment el cercle del seu papat no ho va fer per afany de poder o per protagonisme personal, sinó per una opció evangèlica, així com per un sentit humà i espiritual de responsabilitat. Aquestes actituds són les mateixes que es posen en evidència en la formulació de la seva renúncia, de manera que tanca el cercle amb llibertat, gosadia i lucidesa. La brillantor intel·lectual dels seus escrits queda relegada a un segon terme enfront d'aquesta decisió, que pot marcar més del que es pensa el futur de l'Església. No se'n va perquè ha acabat una tasca, sinó perquè se li han acabat les energies. El desinterès pel càrrec, la lucidesa de la seva situació, la humilitat i l'acceptació dels seus mateixos límits l'empenyen a no perjudicar la importància de la missió que se li va encomanar. El ball d'adjectius com conservador i progressista serveix poc per a l'anàlisi del seu pontificat. Ha afrontat amb transparència la purificació interna de l'Església i ha impulsat el repte d'una nova evangelització. El seu final com a Papa, en un gest pràcticament inèdit, arrela en la dimensió profètica del que obre nous horitzons. El món civil no ha contemplat la seva renúncia sense commoció. La lliçó serveix també per als governants de tota mena. La prioritat del servei enfront de l'afecció del poder. L'Església no ha de deixar passar aquesta renúncia sense fer una reflexió profunda sobre els reptes que conté. La vida religiosa ho ha entès bé, perquè assumeix amb naturalitat aquests criteris sobre el servei de l'autoritat, poc freqüents en moltes altres esferes. Benet XVI, conscient de la seva feblesa, confia en la força de l'Esperit que acompanya les comunitats cristianes al llarg dels segles.